

Lucy Maud Montgomery

ANNE DE LA GREEN GABLES

VOLUMUL I

Traducere de Adina Mihaela Eros

București, 2017

Redactare: Dan Sorin Manea
Ilustrații: Ștefan Filotti
Coperta: Cristina Dumitrescu
DTP: Irina Geambașu
Corectură: Eugenia Oprea
Ilustrația copertei: Șerban Andreescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MONTGOMERY, LUCY MAUD

Anne de la Green Gables / Lucy Maud Montgomery ; trad. de Adina Mihaela Eros. - București : Aramis Print, 2017
 ISBN 978-606-706-665-4
Vol. 1. - 2017. - ISBN 978-606-706-667-8

I. Eros, Adina Mihaela (trad.)

821.111

ISBN General: 978-606-706-665-4
 ISBN vol. 1: 978-606-706-667-8

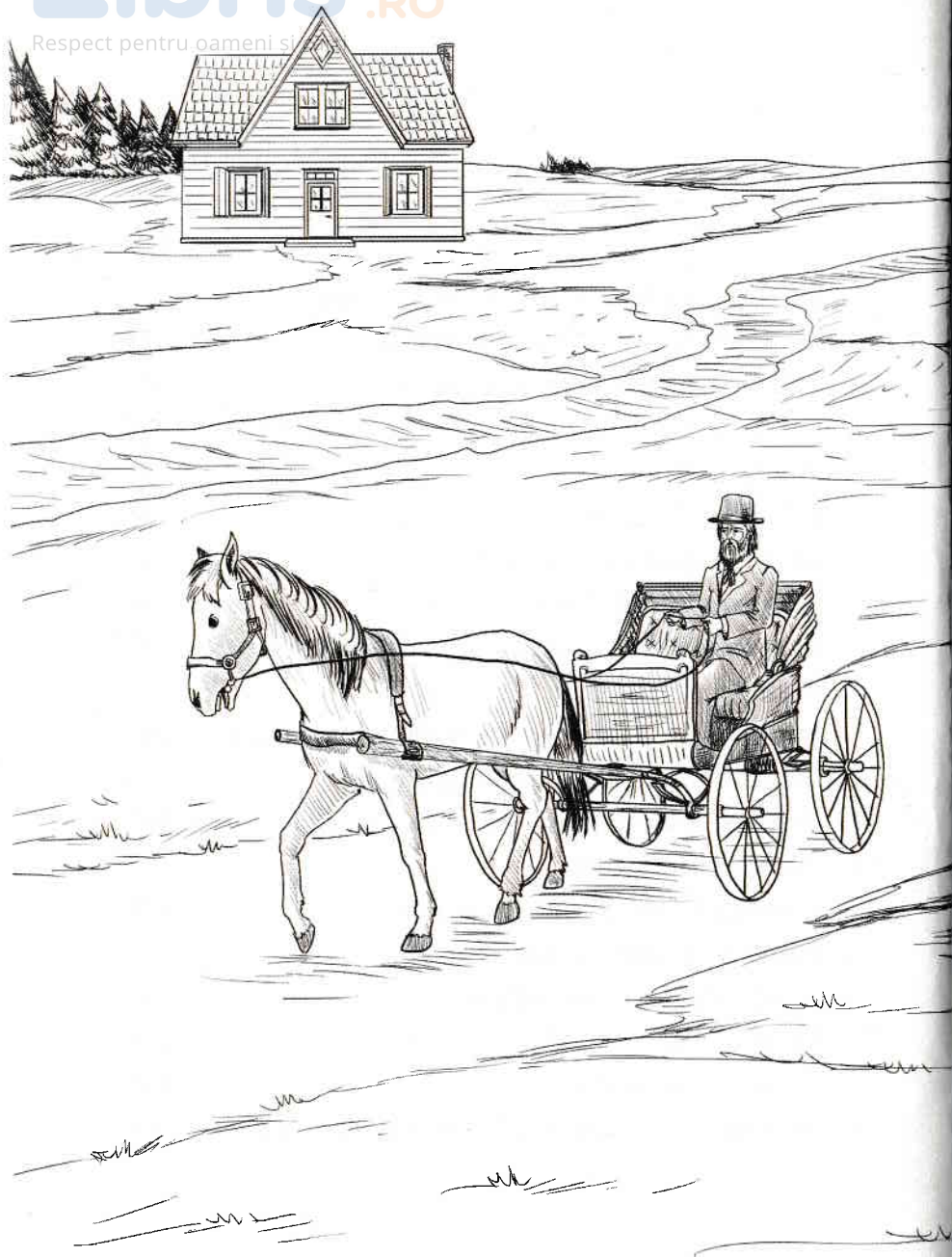
Copyright © 2017 Aramis Print s.r.l.
 Toate drepturile rezervate pentru versiunea în limba română.

Editura ARAMIS • Redacția și sediul social:
 B-dul Metalurgiei nr. 46-56, cod 041833,
 sector 4, București, O.P. 82 - C.P. 38;
 tel.: (021) 461.08.10/14/15; fax: (021) 461.08.09/19;
 e-mail: office@edituraaramis.ro; office@megapress.ro.

Departamentul desfacere: tel.: (021) 461.08.08/12/13/16;
 fax: (021) 461.08.09/19; e-mail: desfacere@edituraaramis.ro
 www.edituraaramis.ro
 www.megapress.ro

Cuprins

1. Doamna Rachel Lynde are o surpriză	7
2. Matthew Cuthbert are o surpriză	21
3. Marilla Cuthbert are o surpriză	47
4. Dimineața la Green Gables	59
5. Povestea Annei	71
6. Marilla se hotărăște	81
7. Anne își spune rugăciunea	91
8. Începe educația Annei	99
9. Doamna Rachel Lynde e de-a dreptul speriată	115
10. Anne își cere iertare	129
11. Impresiile Annei despre școala de duminică	143
12. Un jurământ solemn și o făgăduință	153
13. Deliciile așteptării	165
14. Mărturisirea Annei	175
15. O furtună într-un pahar cu ceai	191
16. Diana e invitată la ceai și asta are rezultate nefaste	219
17. Un nou chef de viață	239
18. Anne sare-n ajutor	251
19. Un spectacol, o catastrofă și o mărturisire	269

Capitolul 1

Doamna Rachel Lynde are o surpriză

Casa doamnei Rachel Lynde se afla în vâlceaua în care se afunda drumul principal din Avonlea. Micuța vale era mărginită de arini și cerceluși și traversată de un pârâu care izvora tocmai din adâncurile pădurii aflate pe vechiul domeniu Cuthbert. Acest pârâu, cu un curs lung și plin de meandre la izvoare, străbătea pădurea, revărsându-se în iazuri și cascade adânci și pline de mister. Dar, când ajungea în vâlceaua din dreptul casei familiei Lynde, cursul pârâului devenea firav și cuminte, pentru că nici măcar unui curs de apă nu îi era îngăduit să treacă prin fața ușii doamnei Lynde fără a ține cont de o anumită decență și estetică. Întelegea probabil și el că doamna Lynde stătea la fereastra ei, observând

tot ce trecea pe acolo, fie că era vorba de cursuri de apă, copii sau oameni mari și, dacă vedea ceva nelalocul lui, n-avea liniște și întorcea acel lucru pe toate fețele până-i dădea de capăt.

Sunt atâția oameni în Avonlea – și nu numai acolo – care-și bagă nasul în treburile altora, neglijându-și-le pe ale lor. Doamna Rachel Lynde era însă una dintre acele ființe iscusite, care știu cum să-și vadă la fel de bine și de treburile proprii, și de ale altora. Era o soție remarcabilă. Se achita de datoriile ei într-un mod ireproșabil. Se ocupa de *cercul de cusut*, mai dădea și o mână de ajutor la bunul mers al școlii de duminică, fiind totodată și cea mai de nădejde membră a societății parohiale de binefacere și misionariat. Cu toate acestea, doamna Rachel avea suficient timp pentru a sta la fereastră de la bucătărie ore-n șir, croșetând de zor cuverturi de bumbac – terminase deja șaisprezece până acum, după cum șușoteau uimite gospodinele din Avonlea – și scrutând drumul care traversa vâlceaua și se pierdea pe panta abruptă a dealului roșu din zare. Pentru că Avonlea nu ocupa decât o mică peninsulă triunghiulară ieșită în afară în golful St. Lawrence, fiind înconjurată din două părți de apă, oricine trecea pe acolo trebuia să străbată

drumul acela de pe deal, intrând astfel în vizorul doamnei Rachel.

Tot acolo stătea și în acea după-amiază de la începutul lunii iunie. Soarele-i bătea prietenos în fereastră. Livada în pantă, de dincolo de casă, era împodobită toată cu flori roz și albe, ca gătită de nuntă, și invadată de o mulțime de albine zumzăitoare. Thomas Lynde – un omuleț micuț și blajin, căruia oamenii din Avonlea nu-i spuneau decât *soțul lui Rachel Lynde* – își planta ultimele semințe de napi pe câmpul de pe deal, din spatele hambarului. Și Mathew Cuthbert trebuie să fi făcut același lucru pe câmpul întins, aflat în zare, la Green Gables. Doamna Rachel știa că asta trebuia să facă, pentru că-l auzise vorbind cu Peter Morrison, cu o seară înainte, în magazinul lui William J. Blair din Carmody. Și asta pentru că se apucase Peter să-l întrebe, bineînțeles, altminteri Mathew Cuthbert era știut drept un tip așa de secretos, încât nu sufla niciodată vreo vorbă despre absolut nimic din ceea ce-l privea.

Cu toate acestea, iată-l pe Mathew Cuthbert pe la ora trei și jumătate după-amiaza, în plină zi de lucru, trecând liniștit dincolo de vâlcea și urcând dealul. Pe lângă asta, mai purta și o cămașă cu

„Asta se numește a sta și nimic mai mult de atât”, își spuse ea, în timp ce pașii i se afundau în iarba de pe aleea mărginită de tufe de trandafiri sălbatici. „Nici nu-i de mirare că Matthew și Marilla sunt un pic cam ciudați amândoi, locuind așa de departe, de unii singuri. Copacii nu sunt chiar cea mai grozavă companie, deși, cine știe, poate că pentru unii ca ei, nici n-or fi de ajuns atâția câți sunt. Eu prefer să mă uit la oameni. Ei însă par foarte mulțumiți așa cum sunt. Și presupun că s-au și obișnuit așa. Omul se poate obișnui cu orice, chiar și să fie spânzurat, așa cum spun irlandezii.”

Și zicându-și acestea, doamna Rachel ieși de pe alee, intrând în fundul curții de pe domeniul Green Gables. Curtea aceea strălucea de verde, de curată și de ordonată ce era, fiind străjuită de o parte de sălcii bătrâne și de cealaltă de plopilor lombarzi. Nu se zărea nici măcar vreun fir de pai sau vreo piatră, pentru că, dacă ar fi fost, nu i-ar fi scăpat tocmai doamnei Rachel din vedere. Ea personal era de părere că Marilla mătura în curtea aceea la fel de des ca-n casă. Cineva ar fi putut să și mănânce pe jos, fără a se murdări vreun pic.

Doamna Rachel bătu repede la ușa bucătăriei și intră imediat ce fu poftită înăuntru. Bucătăria

de la Green Gables era o încăpere veselă – sau așa ar fi fost, de n-ar fi strălucit de atâta curățenie, de parcă ar fi fost un salon nefolosit. Ferestrele erau orientate către răsărit și apus. Prin cea dinspre apus, ce dădea în curtea din spate, pătrundea belșugul de lumină molcomă a soarelui de iunie. Iar cea dinspre răsărit, prin care se zăreau cireșii-n floare în livada din stânga și mestecenii zvelți în văioaga de lângă pârau, legănați de vântul ușor, era toată acoperită de iederă groasă.

Marilla Cuthbert obișnuia să stea acolo, când își mai îngăduia și ea câte un răgaz, nedându-se în vânt după lumina soarelui, care i se părea prea jucăușă și iresponsabilă pentru o lume ce trebuia luată în serios. Și acum ședea acolo, croșetând, iar masa din spatele ei era deja pregătită pentru cină.

După ce închise ușor ușa, doamna Rachel luă notă de tot ce se afla pe masa aceea. Erau puse trei farfurii, semn că Marilla aștepta la ceai pe cineva care urma să vină cu Matthew. Vesela era însă cea de zi cu zi, iar pe masă se aflau doar un fel de prăjiturile și jeleu de mere pădurețe, așa că musafirul pe care-l aștepta nu era cineva de seamă.

Atunci, de ce Matthew era cu cămașă cu guler alb și plecase cu droșca? Doamna Rachel era

tare intrigată de acel mister neobișnuit legat de liniștitul și nemisteriosul domeniu Green Gables.

- Bună seara, Rachel, spuse Marilla iute. E o seară tare frumoasă, nu-i așa? Nu stai jos? Ce mai fac ai tăi?

În lipsa altui cuvânt mai potrivit, existase întotdeauna un fel de prietenie între Marilla Cuthbert și doamna Rachel, în ciuda deosebirii dintre ele - sau poate tocmai datorită ei.

Marilla era o femeie înaltă și slabă, colțuroasă chiar. Părul ei închis la culoare, un pic grizonant, era întotdeauna răsucit și strâns bine cu ajutorul unor agrafe, prinse ca niște menghine. Părea a fi o femeie lipsită de experiență și cu o fire cam rigidă. Avea însă o expresie a gurii care, dacă s-ar fi accentuat cât de cât, ar fi putut reprezenta un semn că nu-i lipsea totuși simțul umorului.

- Noi suntem toți bine, zise doamna Rachel. Mi-era teamă că tu nu te simți prea bine, pentru că l-am văzut pe Matthew plecând azi și m-am gândit că poate s-a dus după doctor.

Buzele Marillei mimară un surâs înțelegător. Se așteptase să se trezească cu doamna Rachel la ea. Era sigură că plecarea neașteptată a lui Matthew îi stârnise la maximum curiozitatea vecinei sale.

- Oh, nu, sunt bine, cu toate că ieri am avut o durere îngrozitoare de cap, spuse ea. Matthew s-a dus la Bright River. Am înfiat un băiețel de la un orfelinat din Nova Scotia și sosește în seara asta cu trenul.

Dacă Marilla i-ar fi spus că Matthew se dusesese la Bright River să întâlnească un cangur venit din Australia, doamna Rachel n-ar fi fost mai surprinsă de atât. Rămase pur și simplu fără grai preț de cinci secunde. Era imposibil ca Marilla să-și râdă de ea, dar doamna Rachel nu putea să-și închipuie altceva.

- Vorbești serios, Marilla? întrebă când își recăpătă graiul.

- Da, bineînțeles, spuse Marilla, de parcă înfierea unui băiat de la un orfelinat din Nova Scotia ar fi fost una dintre activitățile obișnuite de primăvară de la orice fermă respectabilă din Avonlea, în loc să fie ceva cu totul și cu totul ne-
maiauzit.

Doamna Rachel se simțea de parcă ar fi suferit un adevărat șoc. În sine ea se pierdea-n exclamații: „Tocmai Marilla și Matthew, dintre toți oamenii, adoptaseră un băiat! Și încă de la orfelinat! Cu siguranță lumea se întorsese cu susul în jos!” Nimic n-o putea mira mai mult de atât, absolut nimic!